

1972

4

SATĪRAS
UN
HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
DIVAS
REIZES
MĒNESĪ.

Nr

- Nesaprotu, ko jūs darījāt visus šos gadus, būdams par vietējās komitejas priekšsēdētāju!
- Es sadzīvoju ar direktoru!

Sveicināta, māmiņ!

Ir pagājuši tieši divi mēneši un divdesmit viena diena, kopš mans vārds ierakstīts N. karaspēka daļas sarakstos un es pats esmu uzņemts tās pilnīgā apgādībā.

Mana dienesta vieta ir gandrīz blakus mājām. Tikai triju stundu brauciena attālumā. Protams, ja lido ar lidmašīnu. Reaktīvo. Pie reizes pastāsti to arī kaimiņiem, lai nepriecājas. Kā redzi, neesmu vis aizvīzināts uz pasaules malu, kā viņi man novēlēja.

Tu raizējies — kas mani modināšot. Šī lieta ir nokārtota. Modina mūs staršina. Tiesa, ne tik maigi, kā Tu to dariji. Toties aizgulējies vēl neesmu ne reizi. Sasniegums, vai ne? Un apgērbjies es tagad četrdesmit piecās sekundēs. Bet Tu brīnījies, cik ātri prot pārģērbties Raikins. Mums tādi raikini ir visa rota.

Katru dienu sākam ar rīta rosmi. Protams, ārā un bez šinjiem. Bet man paš nav iesnu. Armijā laikam organisms iegūst jaunas, sevišķas īpašības. Un, liekas, ne tikai organisms. Es tagad daudzas lietas vērtēju citādi. Piemēram, mājās nomizot pusdienām kartupeļus vai izmazgāt istabu man šķita varoņdarbs. Bet vai tad tas ir darbs? Es nesen visai mūsu vienībai kartupeļus novēlēju! Bet, kas attiecas uz grīdu mazgāšanu, jau tagad varu apsolīt — atgriezīšos no dienesta, mazgāšu visu dzīvokli. Katru dienu un ārpus kārtas. Prieka pēc. Man šinī ziņā ir pieredze. To tu arī paziņo kaimiņiem.

Tevī, bez šaubām, interesē, kā mūs baro. Atklāti sakot, pankūkas ar ievārijumu mūsu pavāri necep, bet, kas attiecas uz biezputrām, — ģeniāli meistari! Man nekad nevarēja ienākt ne prātā, ka pasaulē ir tik daudz dažādu biezputru.

Sākumā es biezputras neēdu, kaut arī staršina apgalvojāja, ka tanīs esot vairāk kaloriju nekā šašlikos. Nezinu, cik to koloriju ir šašlikos, bet, kopš biezputra man ir iegaršojusies, naktīs rādās rožaini sapņi. Tāpēc, lūdzu, nesūti nekādas paciņas. Un it īpaši neko ar graudiem. Labas konfektes staršina vēl saprastu, bet grādīgos...

Mēs ļoti daudz mācāmies. Atzīšos godīgi, savā mūžā neesmu tā mācījies. Ne mājās, ne skolā, nedz arī institūtā. Ja es tā būtu rāvēs institūtā, laikam jau ar mūsu staršinu nekad nebūtu iepazīties. Tas būtu liels zaudējums. Apbrīnojams cilvēks. Vakārā eju gulēt, viņš stāv pie gultas. No rīta atveru acis, skat, viņš jau turpat grozās. Nesaprotu, varbūt esmu viņa mīlulis! Vecgada vakārā šis pats staršina bija mūsu Salavecis, bet Sniegbaltīti tēloja Semergalijevs. Jelfreitors. Ja viņam būtu dabūjuši vakarkleit, neparko nepazītu. Bet šis bija uzģērbis mini kleitu un tā sevi nodeva. Pareizāk sakot, viņu kājas nodeva. Nav arī brīnums — kopš bērna dienām zirga mugurā. Bet talants — apbrīnojams!

Brīvajā laikā nododos sportam. Staršina uzņemties saistības — panākt, lai es kļūtu klases sportists. Esmu pārliecināts, viņš savu panāks. Tik intensīvu treniņu rezultātā cilvēks vai nu kļūst par čempionu, vai arī nekļūst. Bet es esmu optimists un esmu pārliecināts par pirmo variantu.

Pagājušajā nedēļā saņēmu vēstuli no Ritas. Raksta, ka viņas brigāde uzņemusies saistības piecgādi izpildīt četros gados, un jautā, vai es savu divgadi nevarētu izpildīt vienā gadā. Man jau nekādu iebildumu nebūtu, bet, kā rādās, laikam nevarēju vis. Toties šeit pie mums ir tāda kārtība, ka teicamniekiem piešķir atvaļinājumus. Man līdz teicamniekam vēl palātu, bet mūsu komandieri ir īsti sava amata meistari. Viņu produkcija ir pasaules labāko standartu līmenī. Tātad — gaidiet ciemos!

Aizsūtītu Tev vienu bildīti. Nofotografējos kopā ar staršinu. Es esmu labajā pusē.

Ar sveicienu — Jānis.

P. S. Lūdzu, neaizmirsti pasveicināt kaimiņus.

Ar adresētu atļauju vēstuli publicēšanai sagatavojis

V. LANDO

Karavīru humors

Artilērijas apakšvienībā kāds ligāk dienējis kareivis stāsta jaunkareivjiem, ka lādīnš zemes pievilšanas spēka ietekmē trajektorijas beigās krīt uz zemi. Viens no jaunkareivjiem jautā:

— Bet kas notiek, ja lādīnš lido ūdenī!

Veckareivis, acumirkli padomājis, atbild:

— Tas jāzina jūrniekiem, mēs dienam sauszemes karaspēkā.

Kazarmju durvju rokturis ieltijās, ka viņu pat ģenerālis sveicinot ar rokas spiedienu.

Daža laba rakstnieka stāstos par sauszemes karaspēku ir pārāk daudz ūdens, bet stāstos par jūrniekiem — sausuma.

— Lūk, šeit stāv divi lādīņi — mācību un kaujas. Kurš no viņiem ir kaujas lādīnš — jautā seržants.

Kareivis bez garas domāšanas atbild: — Kaujas lādīnš ir tas, kas stāv blakus mācību lādīņam.

— Kūs zināt, ka staršina aizlēdzis ievanovam piedalīties drāmas kolektīvā!

— Nevar būt! Par ko tad!

— Par sistemātisku disciplīnas grausšanu.

— Hm... Kurš tad jaunajā lestošajā jumā teicamnieku tēlos!

— Šķiet, vienīgi man kā miera laikā, tā kara laikā pienākumi vienli un tie paši. Man, tā sakot, visu laiku darīšana ar uguni. Man...

— Piedodiet, kāda jūsu specialitāte!

— Es esmu pavārs.

BEZ VĀRDIEM.

I. Melgailis

Monologs pie glāzes

Kas ir grāvis? Uz šādu jautājumu esot bijis jāatbild kāda romāna varoņiem. Es esmu tikai vienkāršs pārdevējs, bet arī man šo to jautā. Man jautā pēc šķīvjiem, es piedāvāju blodas. Jūs zināt, kas ir blodas?

Eh, apnicis mūžīgi viens un tas pats. Sāp galva. Jūs zināt, kas ir galva? Tā ir vieta, kas vieniem sāp, bet citiem nesāp. Vai rīts, vai vakars. Jūs zināt, kas ir vakars? Restorāniem tas, piemēram, sākas pulksten aatonpadsmitos, kinoteātriem nedaudz pēc pusdienas, bet man vakars iestājas jau no paša rīta. Arī sestdienas un svētdienas. Tad par to rūpējas sieva. Jūs zināt, kas ir sieva? Labāk nevajag. Labāk padomāsim, kāpēc man sāp galva. Sieva doma,

ka es esot to iespiedis durvju starpā. Bet mums ir tādas durvis, ka gribēdams neiespiedīs. Varbūt trolejbusā? Neatceros. Kā lai atceras, ja galva piebāza ar visu ko. Lai gan patiesībā ar vienu un to pašu. Viss parējais salīdzinājumā ar to liekas tīrais sikums.

Tagad mācos diplomātiski atbildēt pircējiem, lai viņi neapvainotos un es tiktu cauri bez sūdzībām. Tad saglabasies premiāla piemaksa. Bez tam man vēl jāuzraksta akts par saplētiem traukiem un paskaidrojums, kur pazudušas zīpes.

Zīpes? Starp citu, vai jūs zināt, kas ir zīpes?

A. RIJKURIS

TAS IR PAR TRAKU

Ši neparastā divkauja sākās pagājušā gada vasarā, kad mūsu republikas paukotāji gatavojās PSRS Tautu V spartakiādei.

Izsniedzis republikas fletistu izlases trenerim Korotkovam paukošanas inventāru, Centrālā paukotāju kluba pārstāvis S. Habarovs nolika viņam priekšā papīru.

— Parakstieties, lūdzu, ka esat saņēmis 60 fletes, 7 pārus sporta čību, 14 cimdus, 11 elektriskās vestes ...

Izlasījis papīru, Korotkovs dusmīgi pastūma to sānis.

— Neuzticaties, vai? — viņš apvainojies jautāja. — Nepazudis jūsu krāmi! Neesmu jau nekāds zobenu rijējs!

— Kāpēc neuzticamies?! — arī kluba pārstāvis apvainojās.

— Bet likums paliek likums. Par inventāra saņemšanu jāparakstās.

— Neuztraucieties! Atgriezīšos no sacensībām un jūsu inventāru atdošu! — izlases treneris meistarīgi atsita kluba pārstāvja uzbrukumu un aizbrauca uz spartakiādi.

Tautu spartakiādē Korotkova vadītie fletisti, pretēji trenera solījumiem, startēja neveiksmīgi. Mājās palikušie sportisti tāpēc cerēja, ka, atgriezies Rīgā, neveiksminieks bez lielas runāšanas atdos fletes viņiem un teiks:

— Nu tad rādiet tagad jūs, ko spējat!

Tāču Korotkovam i prātā nenāca šķirties no saņemtā inventāra.

— Par kādām fletēm jūs runājat? — viņš brīnījās, kā no debesīm nokritis. — Nav man tādu!

— Izbeidziet, lūdzu, biedri Korotkov, jokus dzīt! — kolēģi viņu sāka kaunināt. — Pats zināt, jaunieši jāsūta uz Vissavienības meistarsacīkstēm, un puīši nevar cīnīties ar tukšām rokām ...

— Zinu, zinu, — Korotkovs tūlīt pārgāja pretuzbrukumā. — Bet ko es tur varu darīt — nav man vairs to cīņas rīku. Paši zināt — Tautu spartakiādē cietu sakāvi ...

Zaudējumu, protams, var piedzīvot ikviens paukotājs. Cīņa paliek cīņa. Bet pazaudēt kaujas laukā ieročus ... Tas jau nu ir par traku!

J. JUZEFS

— MĀMIŅI! RE, KUR VIŅAM GRŪTI — PĀRAKMEŅOJIES!

— TĀ IET, KAD PAĻAUJAS UZ NAMU PĀRVALDES MEISTARIEM.

E. Kungs

VĒJA RĀDĪTĀJI.

I. Meļgailis

Prieks, kur tu rodies!

Kad Jaunā gada pirmajās dienās atklāja trolejbusu «A» un «B» līnijas apli, Pūrciema iedzīvotāji no prieka lēca vai gaisā. Un ka gan citādi! Brauc uz kuru galu gribi — ērti un ātri. Nebūs vairs jāuztraucas par veselību un pogām, mūžam pārpildītajā «sestajā» spaidoties ...

Ka teiktais atbilst īstenībai, pats pārliecinājies 17. janvāra pēcpusdienā, tūlīt pēc pl. 17. Eju uz pieturu un jau pa gabalā redzu: barinā cilvēku leka palēkdamies un visi gluži ka bērni — sit plaukstas no sajūsmas.

— Jūs arī uz Ā? — es tuvākajam prasū.

— A ... hā! ... — viņš atmaida, prieka asarām pār vaigiem birstot. Un teisa tādu «pas», ka profesionālas balerīnas varētu apskaut.

Vai nu tā ir pūļa psihoze, vai, kā parasti, cilvēkam negribas no citiem atpaļikt, bet arī es drīz vien pievienojos pārcijiem ...

Tikai vēlāk, pārradies mājās un iedzēris karstu groku, atskārtu, ka nekā divaina un noslēpumaina tur nebija. Gluži vienkārši — ja jums būs jastāv 22 grādu salā veselās 35 minūtes, gaidot jaunās un ērtās līnijas trolejbusu, arī jūs gribot negribot saksiet lēkāt kā circeņis pelnos.

Tāpēc, ja vēlreiz gadās redzēt pārāk priecīgus laudis trolejbusa pieturas, — neticiet viņu priekiem. Bet, kas attiecas uz vārdiem, ko viņi adresē Tramvaju un trolejbusu pārvaldes amatvirtniem, tad tajos ir tik maz humora, ka tos nemiesim.

D. LINIŅS

STARP CITU

Ja tevī aizgājis bojā dzejnieks, tu vēl vari kļūt slavens, uzrakstīdams par viņu dziļi izjustu nekrologu.

Saki, cik tev ir pielīdēju, un es pateikšu, cik daudz pārstās tevi sveicināt, kad aiziesi pensijā.

Skatī sūkstīdamies par kritikas nevērību, klušībā par to pateicās likteņiem.

Ja jau esi kļuvis par pozētāju, izraugies vismaz cienīgu pozu.

Lielākos zaudējumus teātrim nodarīja režisora atradumi.

Līgavainim nopietni bija tikai nodomi.

Sajaukt karogu krāsas spēj ne tikai daltoniķi.

Sasniedzis griestus, pārbaudi, vai tajos nav lūka, pa kuru varētu nokļūt bēnīņos.

Evolūcijas pierādījums — mīlas trīsstūra pārvēršanās par daudzstūri.

Bija spējīgs uz cēlsirdību, bet tikai liecinieku klātbūtnē.

M. CĀLIS

— NĀC, KAD TEV SAKU! VIENU UZ IELAS NELAIĒŠU!

G. Vindedzis

HARIJS HEISLEKS

Brīnumpupa

Es nestāstīšu te pasakas
Ar sakāmo, īsu un strupu —
— Tpu, tpu! ...

Lai nav tad ne avīzes
Es lesaucos, stādīdams pupu.

Tā izlīda, augšup dzīdamās,
Drīz aizmetās pumpuri sārti,
Bet viņa,

riņķi vien vīdamās,
Uz priekšu, uz priekšu —
ap kārti.

Bij zemīte — lāda kā parasti,
Ne trekna pārlieku, ne melna,
Bet pupa —

mans dievs, šito garasti! —
Tā augs —
nu gluži pēc viņa!

... Cits rudeni iegādā cukuru,
Cits nodēlē pēdējo riepju.
Es kārtīgu cūkas šņukuru
Jau laikus no veikala stiepu.

Jā, pupas ...
Ar cūkgaļu žāvētu ...

Mmm! ...
Ēdamais — augstākā šķira!
Nav cita, kas prelī slāvētu,
Šī — pasaulē gardākā vīra.

... Jau rugāji sapuva arumā,
Bet pupa —
kāds it kā to stumtu —
Vēl stiepās un stiepās garumā
Un beidzot sasniedza
jumu.

Tad pirmās salniņas iesākās,
Bet gaidi nu kāroto zupu ...
— Draugs, ķeries pie barības liesākas.
Ir veltīgi cerēt uz pupu.

Es nospļāvos klusi un sirdīgi,
Un vārdi —
tie nebij vairs īsi.

Bet sacīja cilvēki dzirdīgi:
— Ko augošam
padarīs?

BLITKOŠANA

JOZS BULOVA

1. VERGA VAI URBIS

Sai jautājumā ir vairāk viendokļu nekā pasaulē blītkotāju. Es personīgi pieradu pie urbja piekritējiem. Urbis necel troksni, arī ālīgais iznāk nervus nomierinošs — apaļš, bez asiem stūriem. Bet no asiem stūriem, kā zināms, jāvairās ne tikai zvejā ... Tiesa, kad uzsalst jaunais, slidenais ledus, ir tā pagrūtāk noteikt, kam īsti jāgriežas — urbm vai blītkotājam. Es, piemēram, šo jautājumu nekādi nespēju at-

risināt. Līdzko pagriežu urbja kloķi, pats sāku slidēt riņķī ar ātrumu vismaz simt kilometru stundā. Viens mans draugs reiz tā iekarsa, ka sāka griezties kā propelleris un pacēlās gaisā, tik tikko paguvām savest aiz veltna. Tāpēc arī vergas piekritēji par mums, urbjiem, nīrgājas.

Viņi saka:

a) iedams pa ledu, ar vergu vari pārbaudīt ledus izturību, tāpēc vienmēr jau iepriekš precīzi zini to vietu, kur ielūzis dabūsi izpeldēties;

b) ar urbi var izurbīt tikai ierobežota lieluma ālīgi, bet ar vergu var izkalt, kāds patīk. Neviens taču nezina, ko izvilks no ledus apakšas. Kāds blītkotājs ar vergu izkalā tādu ālīgi, ka izvilka vēl dzīvu mežsarga ķēvi, kas bija ielūzusi. Cits ar vergas palīdzību Kaunas jūrā izvilka no ledus apakšas savu noslikušo «Zaporožecu». Bez vergas ka ķēve, tā arī «Zaporožecs» būtu palikuši zem ledus uz mūžu mūžiem;

c) vergai ir tikai viena nepatīkama īpašība — tā dažkārt pilnīgi patstāvīgi, bez blītkotāja palīdzības izsitas cauri ledum. Tāpēc kātā jāie-

ver aukla, jāiztaisa cilpa un jāapmet sev ap kaklu. Kad verga izsitas ledum cauri, blītkotājs tūlīt automātiski nirst tai pakal. Jo laba verga ir retums. Tādas vergas visā republikā kal tikai dažā dzīļā pagrīdē iekonspirējušies vecūki, kuras makšķernieki rūpīgi slēpj cits no cita.

2. APĢERBS

Blītkošanai der jebkurš apģērbs. Vēlams tikai, lai drēbju būtu pēc iespējas vairāk. Ieteicams uzvilkt trīs apakšējās, četras virsējās un vienas vatētas bikses. Dibenu (bik-

Atšķirībā no citiem

Ventspils rajona kolhozos un padomju saimniecības novāca kartupeļus. Kolhozā «Liekne» arī. Taču, kad pārējās saimniecībās kartupeļus saka iezīmot, «Lieknē» rīkojās tā, it kā pēc rudens tūlīt nāktu pavasaris.

— Ieziemošana? Ak, dieniņ! Tas ir vecmodīgi. Kartupeļi nav banāni, gan izturēs ...

Visvairāk šī doma iepatikās otrā ražošanas iecirkņa vīriem, kam bija uzticēta stirpu pārsešana ar salmiem un smilšu kārtu.

— Pirmkārt, — viņi konstatēja, — smiltis ir smagas. Salmi, tiesa gan, krietni vieglāki, bet ar tiem cita nelaime. Var viegli sākt degt ...

Ko tas nozīmē? To, ka uz salmiem nevar sēdēt un pipēt. Bet kas ir sēdēšana bez laika pakavēšanas? Gandrīz vai slinkošana. Taču, ar sērkokiem ugunojot, var nozēvēt visus salmus, un, kas vēl trakāk, — apsvilnāt arī savas personīgās bārdas.

— Nē, — vīri nosprieda. — Tas neder. Dūms jākupina drošākā vietā ...

Vīri aizgāja, laiks pagāja.

Divdesmit tonnas kartupeļu palika kaudzē sabērtas un apsegtas tikai pa pusei. Cita, mazāka kaudze, kurā bija sabērtas četras tonnas, nelaimīgi patrāpījās uz traktoru ceļa ...

Tas nu tiešām bija zināmā mērā oriģināli. Un tā šo rīcību arī novērtēja rajona Tautas kontroles komiteja, kas «Lieknes» vadītājus apbalvoja ar naudas uzrēķinu.

Ko lai dara — tiekšanās pēc oriģinalitātes allaž maksā dārgi.

A. KNIEDE

«Dadža» konsultācija

JAUTĀJUMS. Kāda atšķirība starp jēdzieniem «saules dūriens» un «saulītes dūriens»?

ATBILDE. Talsinieki dod šādu izskaidrojumu: saules dūrienu cilvēks var dabūt, ja karstā laikā ilgi uzturas saulē. Slimnieks jūtas slikti, bet ir kluss un citiem nav bīstams.

«Saulītes dūrienu» cilvēks saņem, ja pārmērīgi ilgi uzturas kafejnīcā «Saulīte». Kā liecina fakti, šie slimnieki ir sevišķi trokšņaini un ļoti agresīvi.

U. Meļavilks

šu) vislabāk nokrāsot zaļganā maskēšanās krāsā, lai nebedētu zivis. Ipaši, kad ledus ir plāns. Svīteri jāņem seši, kažoki — trīs: divi īsi un viens garš. Nedrīkst mājās aizmirst velteņus, jo baskājains blītkotājs uz ledus kaifina zivis un aizskar to estētiskās jūtas. Ja dēna ir vējaina, ieteicams uzmaukt galvā celofāna maisu, kurā sieva glabā no kodēm savas kleitas. Prefi mufei maisā jāizdurd apmēram tik liels caurums, lai pa to varētu iebāzt pudeles kaklu.

3. KO DARĪT, KAD ZIVIS NEĶERAS

Vislabākais neko nedarīt, jo zivis tieši tāpēc ir radītas, lai nekertos.

Var arī dziedāt dziesmiņu: «Jurģi, Jurģi, māja deg, māja deg ...»

Šī dziesmiņa šādiem gadījumiem ir sevišķi piemērota, jo tai nav gala. Kad zivis neķeras, tā noskaņo optimistiski, izklaidē un aizdzen drūmas domas.

4. KO EST UN DZERT UZ LEDUS

Jāēd tas, ko sieva iedevusi. Bet ko blītkotāji uz ledus dzer? Zināt, šādu jautājumu Ēģiptes faraonam Tutanhamonam pirms 5000 gadiem uzdeva viņa sieva. Un, kaut arī Ēģiptē tolaik ledus nebija, faraons savā augstprātībā sievai neatbildēja neko. Jādomā, tieši tā būs cēlusies paruna: «Klusē kā mūmijai». Bet, runājot nopietni, uz ledus vislabāk dzert karstu kumelīšu tēju. Mēs blītkotāji visi tā arī darām.

5. KĀ DABŪT TRISUĻODU KĀPURUS

Garais zinātniskais nosaukums «trisuļodu kāpuris» patiesībā apzīmē ne ar ko neievērojamus tārpņus, kurus sieva vienmēr cietsirdīgi izmet no ledusskapija, lai kā tie būtu tur nomaskēti. Blītkotāji ir pārliecināti, ka zivīm šie tārpņi jāņem prefī bez iebildu-

miem. Diemžēl, ne visas zivis to zina.

Starp citu, šos tārpņus paredz mednieku un maksķernieku veikālā. Pēc statistikas datiem Viļņā vien blītkotāji jau izpirkuši visus PSRS Eiropas daļas trisuļodu kāpurus. Kad minētos tārpņus atved, pie veikala acumirklī saules vismaz četri tūkstoši blītkotāju. Tāpēc tur allaž rodas pamatīga drūzma. Lai nodibinātu kārtību, reiz izsauca brīvprātīgos kārtības sargus. Taču veltīgi. Arī viņi nostājās rindā, tāpēc ka visi bija blītkotāji. Kāds neapzinīgs pilsonis to-

reiz uzdevās par Abestnijas negusa brāli un, izmantojot diplomātisko neaizskaramību, iegādājās kāpurus bez rindas. Taču šis paņēmieni nav ieteicams, jo godīgie blītkotāji neļietim atņēma visu pirkumu un apzinīgi izdalīja katram rindā stāvētājam pa vienam tārpņam.

Ja kāpurus dabūt neizdodas, mierīgi brauciet blītkot tāpat — rezultāts visos gadījumos parasti ir pilnīgi vienāds.

(«Šluota»)

IZPALĪDZĪGS CILVĒKS

Dzīves sākumi

Es sēdēju namu pārvaldes klubā un drebinājos. Telpā bija auksts kā ledusskapī, un es klustībā lādēju Henhūzenu, kas mani bija šurp atvilcis, solidams interesentus pašdarbības priekšnesumus.

— Pacieties! Drīz kļūs karsti, — Henhūzens mani mierināja. — Sākies radošās atskaites!

Noņurdējis, ka mazu brīdi vēl pacietīšos, sāku klausīties. Namu pārvaldes darbinieki cits pēc cita cēlās kājās, izgāza savas dusmas par nekurinātājam telpām un pēc tam kautrīgi stāstīja, ko katrs papildus tiešajam darbam paveicis gada laikā. Nekā sevišķi izcila nebija. Viens organizējis muzeja apmeklējumu, otrs nolastījis lekciju, trešais sarīkojis savu marku izstādi... Kāds nosarcis vecītis atzinās, ka sabiedriskā kārtā izgalavojis īrniekiem pasta kastītes.

Un tad vārdu ņēma pajauns, izskatīgs vīrietis.

— Tas ir Pūciņš! — Henhūzens man iebukņāja sānos.

— Biedri, es te nerunāšu par mūsu tiešo darbu! — Pūciņš samtainā balsī iesāka. — Par to mēs saņemam algu un tas mums katram jāveic pēc labākās sirdsapziņas! Soreiz atļaušos mazliet pakavēties pie sabiedriskās slodzes. — Runātais uzmetā godbijīgu skatienu priekšniekam un turpināja: — Nevarētu teikt, ka esmu pa-

veicis daudz. Nē, nē, visas savas iekšējās rezerves es vēl neesmu izmantojis. Un tomēr zināms darbiņš ir padarīts.

Piemēram, sabiedriskā kārtā esmu salabojis kantora motociklu...

— Priekšnieks šim simt rubļu samaksāja, jo pats bija to verki salauzis! — Henhūzens man ieņāca ausī.

— Grāmatvedībā iekārtoju kaktusāriju.

— Galvenā grāmatvede šim par to trīs litrus spirta atnesa, — Henhūzens žukstus piebilda.

— Pārsēju dīvanu, kas stāv uzgaidamajās telpās.

— Par to maītraci priekšnieks Pūciņam piešķīra prēmiju...

— Tuvojoties jubilejām, vienmēr esmu vācis no kolēģiem naudu un pircis jubilāram dāvanu.

— Savāc rubļus piecpadsmit, bet dāvanu nopērk par pieciem. Pārējo noplītē... — Henhūzens nerimās.

— Nekad neesmu želojis savu laiku, ja ir bijusi vajadzība palīdzēt kaimiņiem. Pasta kantorim esmu uz-mūrējis krāsni, pārīkās veikalam iestīklojis logu, kafejnīcai — salabojis ventilatoru.

— Un par visu to iekasējis krietnu summiņu.

— Arī kultūras gājienu uz kaktusu izstādi esmu organizējis.

— Aizvilka mūs visus pie savas māstīcas un gandrīz ar varu piespieda katru nopirkt vismaz pa vienam kaktusam.

— Un tagad pat, — beidzams runu, Pūciņš vēl piemētināja, — jūs pēc sapulces skatīties pašdarbības priekšnesumus, bet man jāskrien. Jānolasa bērnodarzo lekcija par namu pārvaldes darbu.

— Lekcija... — Henhūzens sašutis noņurdēja. — Pateiks pāris vārdus bērniņiem, bet pēc tam audzinātāju sabiedrībā dzers kafiju ar konjaku un ēdis kūkasi!

Pēc Pūciņa neviens vairs nerunāja un sapulce drīz vien beidzās. Noslūšie pašdarbnieki mēģināja kaut ko uzdziedāt, taču, redzēdami, ka nekas prātīgs neiznāk, atvainojās un koncertu atlika līdz pavasarim.

— Nesaprotu, kāpēc tu visu laiku tam Pūciņam piekassies, — projam iedams, jautāju Henhūzenam. — Viņš liekas tāds krietns, izpalīdzīgs cilvēks.

— Izpalīdzīgs gan! — Henhūzens, zobus klabinādams, vīpsnāja. — Pie joda šitādu izpalīdzību! Lei labāk padara savu tiešo darbu! Pūciņš taču ir mūsu kurinātājs...

J. JUZEFS

CIK ILGI VARI

Uzticība — skaistas jūtas. Bet cik ilgi var izskaistnēt dzīvi!

PAR DZĪVOŠANU

Kauts dzīvo, kā var. Daži pat — kā nevar.

VELREIZ PAR STABU

Stabs esot ļoti izredzēta egļe! Izrunēts! Egļe ir ļoti noformēts stabs.

ATZĪŠANĀS

Kad arestantu aizturēja bēgšanas mēģinājuma laikā, viņš kautrīgi atzinās:

— Tas man tāds vajasprieks...

NEREDZĒTS SASNIEGUMS

Mazgabarīta mēbelēm bija tik mazi gabarīti, ka tās vispār nevarēja ieraudzīt.

M. HEISLERS

No kļūdām mācāmies. Labāk tomēr mācīties no citu kļūdām.

Dažreiz mēs par daudz ilgi domājam, ka visa dzīve mums vēl priekšā.

S. ANTONS

PUKUPODU CEĻOTĀJUMS

Uzņēmums strādāja itin pieklājīgi. Dažādos fondos līdzīgi krējuma kārtai uzkrājas naudas līdzekļi. Dzīvojamās mājas celšanai šie apstākļi bija tikpat labvēlīgi kā silts lietutīnš sēnu augšanai. Un, lūk, pirms dažiem gadiem Bauskas Piena kombināts uzcēla labiekārtotu māju.

— Tas ir mūsu lieliskā kolektīva nopelns, — sacīja kombināta direktors Kaktiņš un piebilda: — Visa mūsu kolektīva, kura locekļi, bez šaubām, esam arī mēs — pieticīgie un kautrīgie vadītāji.

Māju nodeva lietošanā, un uz palodžēm parādījās pukupodi. Labi iekārtotajos dzīvokļos iekārtojās arī kombināta direktors un citi vadošie darbinieki.

Nebija pamata apšaubīt, ka viņi to pelnījuši. Saticībā un darbā pagāja atkal daži gadi. Atkal fondos noapaļojās summas, ko varēja izlietot dzīvokļu celtniecībai. Beidzot pērnā gada nogalē

Pārupes iela 15 uzslejas diža celtne. Eksperimentāla. Ar sienas skapiem un citiem mūsdienīgu arhitektūras sasniegumiem. Kombināta strādnieki, kuri pirmajā mājā dzīvokļus nedabūja, sāka pamazām gatavoties jūrīgiem. Mazliet divaini, bet tai pašā laikā no dažiem agrāk uzceltā nama loģiem pazuda pukupodi.

— Jāsatin papīrā, — lietīgi ieminējās kombināta grāmatvede Grinberga. — Kas zina, pa Jauno gadu var uzņākt sals.

Mantas steidzīgi pakoja arī inženieris Nagla un vēl viens otrs no pirmās mājas iemītniekiem. Viņu noskaņojums cēlās kā putas no tikko atkorkētas šampanieša pudeles:

— Orderis? Pilsētas izpildu komitejas lēmums par dzīvokļu piešķiršanu? Nav zvīrbulis, neaizldos! Aidā — uz jauniem dzīvokļiem, uz eksperimentālo māju!

Diemžēl, šajā sakarā viens otrs no kombināta laudim palika sežot uz šapakoitiem kofieriem.

Kaut arī šie koferi atradās tikai 9 kvadrātmētru lielā istabā, kadā mitinās, piemēram, Freimanu ģimene. Tēvijas kara invalīda Putjanceva iesniegums par dzīvokļa apstākļu uzlabošanu arī kaut kā nogrima aktu vāku dziļumos.

Bauskas pilsētas izpildu komitejas locekļiem 5. janvāra sēdē vairs atlika tikai noplātīt rokas:

— Jā, ko lai iesāk? Ja neapstiprināsim, viņi dzīvokļos, ko patvaļīgi ieņēmuši, tik un tā paliks...

Tādējādi vairākas kombināta vadošo darbinieku ģimenes no lapiem dzīvokļiem bija pārcelušas uz vēl labākiem jaunajā mājā, kuru devē par eksperimentālu. Un te nu rodas pamatots jautājums: vai Bauskā ir vēlams būtēt tik labus eksperimentālus namus? Citādi var gadīties, ka uzcel vēl labāku, un tad atkal sāksies pukupodu ceļojumi.

O. MĀRCIS

— TURPINĀSIM VIN-
GROŠANU DARBA PĀR-
TRAUKUMĀ — DZIĻI IE-
ELPOJIET... UN IZELPO-
JET!

LAIMĪGI ATSKAITĪTIES!

«Saudzējiet automobiliņus, izmantojiet «Autoservisā» pakalpojumus jebkurā gadalaikā!», ««Autoservisā» bez iebildumiem uzņemsies pūles jūsu automobiļa tehniskās apskates un remonta gadījumos». Tādi lieli ar bildēm pušķoti sludinājumi nesen bija avīzēs.

Noticējis tiem, cilvēks izprasa brīvu dienu un, teiksim, 4. janvārī aizbrauc uz tehniskās apskopes staciju Jelgavā. Ko viņš tur redz?

Viņš redz, ka pa stacijas vārtiem iebrauc kāda vieglā mašīna, bet viņa mašīnas priekšā dzelzs vārti aizveras. Sauro koridorītī, kas ved uz apkopes telpām, aizsprosto dūšīga tantīna, kura atbraucēju apkalpo šādi: viņa pasludina, ka šodien te neviens nestrādā, jo priekšniekiem esot jānodod gada pārskats.

Tik tālu neko iebilst nevarētu, jo nav taču pierasts no autoservisa nezināt ko gribēt. Ari no klienta neko īpaši nevar gribēt: viņš, kā jau tādās reizēs pieņemts, kaut ko neapmierināti purpina.

Bet tad nāk atklājums. Tantīna, kas šajā dienā pārstāv visu uzņēmumu, kļūst varen bravurīga un paziņo: «Vai tad mēs lai būtu sliktāki par citiem? Visur taisa ciet, ja ir kādas darišanas!»

Nu ko. Ja priekšniekam jāatskaitās — novēlēsim laimīgi atskaitīties!

E. RIVA

U. Mežavilks

KARALIENES STANDARTS

Mēs ar Pēteri secinājām, ka pēdējais laiks precēties. Mums šķita, ka laba sieva atvieglot gan dzīvi, gan sabiedrisko darbību. Par savu nodomu mēs pastāstījām arī Rūdim. Viņš tikai paraustīja plecus.

— Vai jūs zināt, kādai ir jābūt jūsu sirds pavēlniecei?

Mums tas bija absolūti skaidrs.

— Skaistai! — mēs teicām.

— Sausmīgi skaistai! Tādai, lai, viņu ieraugot, varetu krist gīboni vai tūdaļ skriet uz dzimtsarakstu nodaļu...

— Un pēc tam visu mužu nolādēt dienu, kad pirmo reizi sastapāties. — Rūdis precizēja.

Mēs nesapratām šādu attieksmi pret mīlestību. Mums šķita, ka Rūdim smadzenes sagriezušas šķērsām. Normāls cilvēks ta nevarētu runāt.

— Kāpēc tu nīrgājies par mums? — vaicājām. — Varbūt tev

ir īpaša attieksme pret sievietēm vispār un skaistām jo sevišķi?

— Personiski man nav, — Rūdis atzinas. — Skaistas un labi noaugušas sievietes man patīk, tāpat kā jums. Vienīgais, kas mani biedē, ir sadzīves pakalpojumu iestāžu nostāja. Jūs uzskatīsiet, ka viņa ir skaista, ideāla, raženi noaugusi, bet kādā darbnīcā pēkšņi domās savādāk — un jūs gribot negribot sapratīsiet, ka sirdspukšīte nav nemaz tik ideāla, ka izskatās...

Mēs ar Pēteri saskatījāmies.

— Un ko tu iesaki? — gribējām zināt.

— Pirms izvēlēties sievu, noskaidrojiet, kādai tai jābūt kaut vai no apavu darbnīcas meistaru viedokļa, — Rūdis ieteica.

— He-hē! — mēs iesaucāmies.

— Rūdi, veco zen, apavu meistaram nav it nekādas daļas par sievietes

skaistumu. Sieviete viņam eksistē tikai līdz celgaliem.

— Pareizi, — Rūdis piekrita.

— Toties drēbniekiem tā eksistē no celgaliem un augstāk, cepuru meistariem — no ausīm...

Pēteris pakratīja galvu.

— Nu ne! — viņš teica. — Baidos, ka, salicis vienkop visus šos drēbnieku, apavnieku un citu meistaru ideālus, es iegūšu simtprocentīgu krokodilu!

Rūdis pasmīnēja.

— Nu un tad? — viņš brīnījās.

— Toties tā būs visnotaļ atzīta un Sadzīves pakalpojumu ministrijas apstiprināta sieviete!

— Kas par niekiem! — mēs iesaucāmies. — Rūdi, kas tev ir aiz adas?

Rūdis neslēpa un izvilka no kabatas Valkas rajona Sadzīves pakalpojumu kombināta direktora biedra

Vilcina atbildi kādai Valkas iedzīvotājai: «Modeli numur 99, kuru pilsoņi vēlējas pasūtīt, viņai tiešām nebija iespējams pasūtīt, jo viņas kājas stīlba apkārtmērs pārsniedza izmēru, kads ir uzrādīts Sadzīves pakalpojumu ministrijas 1969. gada 6. janvārī apstiprinātajās materiālu patēriņa normās. Atsakoties pieņemt pasūtījumu, meistars Klementjevs rīkojās pareizi, ievērojot valsts standartu 17-63-65 un vispārējos individuālo apavu izgatavošanas noteikumus.»

Mēs izlasījām un brīdi klusējot vēramies cits citā. Tad piecēlāmies un lēni devāmies katrs uz savu pusī. Par precēšanos vairs pat neieņimējāmies, jo ej nu saziņā, kas viss vēl nav atrodams Sadzīves pakalpojumu ministrijas apstiprinātajās materiālu patēriņa normās...

P. AURINS

BEZ VĀRDIEM.

E. RUSMANIS

BEZ VĀRDIEM.

T. Sergijenko

BEZ VĀRDIEM.

V. Mežvilks

Literatūras mīlotāja piebildes

«Aija, šķiet, apvainojās. Sieviete vienmēr apvainojas, ja viņas neuzklausā līdz galam.» [Andris Vīksna. «Modinātājpulksteņa zvans.»] Frāpīgs novērojums! Mā savas pieredzes varā papildināt, ka vīriņi arī apvainojas.

«Unai piestāvēja slaidas kājas.» [Eriks Kūlis. «Sestān.»] Neoriģināli. Kurai meitenei gan nepiestāvē slaidas kājas! Un kurš autors to nav konstatējis! Ja Eriks Kūlis būtu feicis, ka Unai piestāvēja līkas kājas, tad gan tas būtu kaut kas jauns.

«Viens no raksturīgākajiem vaibstiem viņa portretu skicēs ir nemiņīga tiekšanās pēc arvien plašāka redzes loka.» [No recenzijas.] Dienzēl, tikai tiekšanās vien bija. Loks nekļuva plašāks.

Viņam visu mūtu patika tikai dabiskie, sausie vīni, lai gan dzert nācās dažādus — saldus, ar glicerīna piejaukumu, degvīnu, pašbrūvēto, spirtu. Dzīve piespieda. Taču patika tikai sausie, dabiskie. Tā kā pa istam patik tikai sava sieva. [Sk. A. Jāzina dzejoli «Sausais vīns.»] Lai gan — turpinot analogiju, varētu teikt — pa starpām nācās mīlēt arī citas sievietes — jaunas, vecas, precētas, neprecētas, priekšnieces, padotās, dzīvokļa kaimiņienes, nejaustas ceļabiedres utt. Dzīve piespieda. Taču patika tikai sieva. Tā kā pa istam patik tikai dabiskie, sausie vīni.

Recenzente pārmet autoram, ka viņš savā lugā «piedāvā to vieglāko ceļu vīra un sievas attiecību kārtošānā — aiziet vienam no otram. Diez vai tas ir vieglākais ceļš. Cik nav tādu laulāto pāru, kuri jau sen nemīl viens otru, bet tomēr turas kopā, tādēļ ka dažādi apstākļi neļauj viņiem izšķirties. Vieglākais ceļš ir — neparedzētas aizkavēšanās apspriedēs vai kādās citās dienesta darīšanās. Ja tas nav pārāk biežas un ja netieci piekerts notieguma vietā — pavisam viegls.

«Nav nekā nepalikamāka par nepareizi iesāktu stāstu.» [Marks Tvens] Nav lieša, ir. Nepareizi iesākts romāns.

DIOGENS DUMDARS

Mūžība un trīs dienas

... nav vajadzīgas, lai izbūvētu kanalizācijas un ūdensvada trasī. Taču, vērojot Jūrmalas Vispārējā celtniecības tresta darbu Tukumā, Komjaunatnes ielā, var rasties gluži pretējs iespaids, jo pērn tur izraka grāvi visas ielas platumā, bet trases būve vēl šobaltdien nav pabeigta.

... cerams, būs pieriekami līgs laiks, lai izskaidrotu Līepājas rajona kolhoza «Kaija» vadītājiem, ka sagādes lietās ir jāievēro zināma kārtība. Pagājušajā gadā šī saimniecība neizpildīja olu pārdošanas valsts plānu: paredzāto 450 tūkstošu vietā tā piegādāja valstij tikai 314 tūkstošus. Tofles uz tirgu aizņēma 166 tūkstoši olu.

... nepieciešamas, lai tiktu skaidrībā par sociālistiskās sacensības gaitu Tukuma MCP. Šā gada janvārī vidū MCP ziņojumu plāksnē, piemēram, atspoguļoja stāvokli saistību un plāna izpildē uz 1971. gada 1. janvāri!

O. MĀRCIS

BEZ VĀRDIEM.

J. Meigallis

— UN TU SAVAI MEITAI ĻAUJ AR TĀDU, KAM NE DARBA, NE MANTAS! ...
— VIŅAM ESOT HOBIJS!

E. Rusmanis

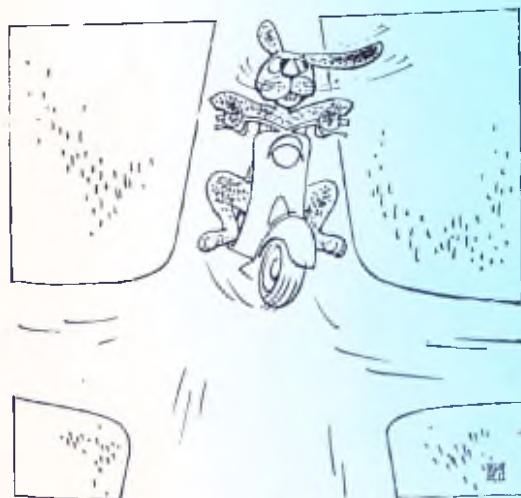
— PAKLAU, KAS TE SPĒLĒ PIRMO VIJOLI!
— BUNDZINIEKS!

G. Vindedzis

— JOS ESAT PAR STRAUJU LAŠĪJIS!

D. Breikss

BEZ VĀRDIEM.

E. Ozoliņš

— TĀ ARĪ NEPAŅĒMA, KO NOPIRCIS — «MOSKVIČU» VAI «ZIGULUS».

E. Kungs

ЧАРЫ

TATĀRU SATĪRAS
UN HUMORA ŽURNĀLS

— Vai tu labi atceries, ka izslēdzi gludekli!
— Ne tikai izslēdzu, bet drošības dēļ pagēmu līdzi.

L. Nasirova

Pika stunda.

E. Dilaļeva

— No mantām apdrošinu tikai šķīvjus!

S. Abdullina

— Hu, ko deva izlūkošana!
— Viņš ir kreilis!

V. Kuzmiliņs

— Nopirku slevai. Slota viņai jau ir.

V. Babakova

— Urā, mani neuzņemat!

V. Kuzmiliņs

Cirka numuri ārpus cirka

Pedēja laikā mūsu republikā arvien lielāku popularitāti iekaro cirka numuri. Tos apgūst un ar panākumiem demonstrē ne tikai profesionāli mākslinieki, bet arī pašdarbnieki. Turklāt agrāk pašdarbnieku repertuārā galvenokārt figurēja viegli jociņi, bet tagad tos arvien biežāk aizstāj daudz sarežģītāki numuri, kuriem jau ir tiešs sakars ar ekvilibristiku, žonglēšanu un iluzionismu. Protams, dažām pašdarbnieku izrādēm ir gadījuma raksturs un pie tām sīkāk pakavēties nav vērts, tomēr viens otrs numurs atkārtojas regulāri un tāpēc mēs gribam ar tiem iepazīstināt plašākas lasītāju masas.

Pirmām kārtām gribas atzīmēt Rīgas pilsētas autostācijas žonglētājus. Viņu numurs gan ir samērā vienkāršs, tomēr aistāj neizdzēšamu iespaidu. Tā saturs īsumā šāds: tikko autobusu stacijas direktors saņem sūdzību, ka 13. līnijas autobusi kursē ļoti neregulāri un ar lielu nokavēšanos, viņš tūdaļ paņem pirmos pagādījušos vārdus (teiksim, «sastiksme uzlabosies», «autobusi kursēs regulāri», «grafiks tiks ievērots») un sāk ar tiem žonglēt. Turklāt žonglē tik veikli un meistarīgi, ka nevienam vārdam veltīgi neizmet. Pasāžieri skatās, mutes atvēruši, un pat nepamana, ka 13. autobuss joprojām brauc tikpat neregulāri kā agrāk.

Stučkas Sadzīves pakalpojumu kombināta televizoru fabrikā, savukārt, ir guvuši ievērojamus panākumus miglas pūšanā.

Lūk, ko par viņiem raksta Kacēnu ģimenes pārstāvi. «Savu televizoru «Signāls» nodevām labot jau pagājušā gada augustā, bet vai tas beidzot salabots, nezinām īsti vēl šodien. Traucē migla, ko meistari mums pūš acīs.

— Lūdzu, lūdzu, — viņi saka, — jūsu televizors ir kārtībā.

Noticam un gribam jau to kastī vest uz mājām. Paskatāmies uz ekrānu — migla. Bet meistari atkal savu:

— Televizors ir kārtībā! Migla uz ekrāna redzama tāpēc, ka tagad miglains laiks!

Apavu fabrikas «1. Maijs» darbinieki jau no seniem laikiem pazīstami kā lieli cirka mākslas cienītāji. Pedēja laikā kolektīva vidū izauguši arī apdāvināti iluzionisti. Viņu iecienītais numurs — «Acu apmānīšana» — risinās šādi: ražotāji iepakoj apavu kastītē divas vienāda lieluma kurpes. Kontrolieris uzspiež precei savu zīmogu un iluzionistiskais triks sākas.

Uz kurpēm skatās pārdevēji un saka:

— Kurpes ir skaistas un vienāda lieluma!

Uz apaviem skatās pircēji un arī saka:

— Kurpes ir skaistas un vienāda lieluma!

Ļoti negaidīts ir numura nobeigums. To nesen dabūja izbaudīt padomju saimniecības «Birzgale» direktors Bloms.

«Ielgavas universālveikalā nopirku «1. Maija» ražotas kurpes. Uz letes tās izskatījās skaistas un labas. Samaksāju 28 rubļus un pņēmu pārsenu kurpes mājās. Bet te pārsteigums: izrādās, ka kreisās kājas kurpe ir gandrīz par veselu centimetru īsāka par labās kājas kurpi...»

Kā redzat, pašdarbnieku sasniegumi cirka mākslā ir diezgan ievērojami. Diemžēl, pašdarbnieki šos numurus apgūst un pilnveido nevis atpūtas brīžos, bet gan darba laikā un nevis uz sava, bet uz citu cilvēku rēķina.

J. ODS

NEDEGA

— Atzīsties godīgi, tu esi auns vai ēzelis?

Izvēle nebija diez cik plaša, tāpēc mednieks Li-li nolēma labāk klusēt. Ķak-laku cilts zīmju tulka bardele ietricējās un ausis kļuva koši sarkanas. «Nu ko, — mednieks piesardzīgi nosprieda, — ja viņš mani mēģinās ar kreiso, sītišu pretim ar labo.» Taču, pamanījis, ka arī mednieks sažņaudz dūres, zīmju tulks saka neskanīgi kustināt lūpas. Lai nomierinātos, viņš acīmredzot skaitīja līdz desmit — tālāk viņa zināšanas aritmētikā nesniedzas.

— Labs ir, — zīmju tulks beidzot norūca, — mēģināšu tev vēlreiz paskaidrot. Lūk, tavs norikojums! Redzi?

Li-li paņēma roka ķeburiem izraibinātu akmeni un pamāja ar galvu.

Ar šo akmensrakstu tu dosies uz Ķuk-luku cilts apmetni. Skaidrs?

— Skaidrs.

— Bet kāda noluka tu uz turieni rikšosi?... Lai nolasītu lekciju par tēmu «Zobenzobu tīģeri un to dzīves veids!» Tu taču kadu no viņiem būsi dzīvu redzējis?

— Un kā vēl! Mana ala ir piecas zobenzobu tīģeru adas.

— Kāpēc tad tu, bruņurupuča dēls un papagaļa pusbrālis, no saultekta līdz pat pusdienas tveicei tiepies un ēksti «Nesaprotu, nesaprotu»?

— Tāpēc, ka es arī tagad vēl nekā nesaprotu. Norikojuma akmeni iekalts: «Parruna par maijvabolu ēšanas kaķitgumu tukša duša». Bet es par maijvabolu nekā nezinu.

— Tas arī nav vajadzīgs.

— Ka tad tā? Man taču par šīm vabolēm bus jāstāsta...

— Stulbeni! Tev būs jāstāsta nevis par vabolēm, bet par tīģeriem. Zēl, ka viņi tevi nesaplosija jau pirmajās medībās...

— Ketnas bija par īsam!... Tu, zīmju tulks, labāk pasaki man, kādēļ akmensrakstos...

— Rakstos, rakstos... daudz kas ir rakstos! Lūk, piemēram, angli kādreiz rakstīs «Mančestra», bet izrunās «Liverpūles». Saproti, viņiem šo mēnes ielānata lekcija par maijvabolēm.

— Kam, angļiem?

— Kādiem angļiem? Tādu pasaulē vēl nemaz nav!... Ķuk-lukiešiem, aitasgalva!

Zīmju tulka lūpas atkal sāka neskanīgi kustēties.

— Pedējo reizi atkārtāju tev skaidra Ķak-lakiešu meļo: Ķuk-lukieši šomēnes ielānojuši lekciju par maijvabolēm!

— Nu lai tad šo lekciju nolasa mūsu vaboliņis Gi-gi!

— Bet kāpēc Ķuk-lukiešiem otru reizi jāklausa Gi-gi penterējumi? Par vabolēm viņiem stāstīts jau pagājušajā mēnesī. Tiesa, toreiz bija ielānata lekcija par tīģeriem. Tapec Gi-gi norikojuma iekalta tēma «Zobenzobu tīģeri un to dzīves veids». Iznāca neliels parprātums un tagad mēs to labojam...

— Ar citu parprātumu?... Kāpēc?...

Uz kreiso aki Li-li tomēr nepaspeja noreāģēt. Pēc brīža, liedams virsu ūdeni, zīmju tulks mūmināja:

— Mednieks tā ka butu tiri pieklājīgs, bet norikojumu bēts — nejēga. Nu gahēs nejēgal...

M. ČALIS

— LAIKAM ATKAL JAUNA KAFEINĪCA ATVĒRTA.

V. Zaģis

— NELORI STOBRĀ, KAD ŠAUJI!

E. Bulmanis

— MANĒJAM ATKAL
SIRDSAPZIŅA NAV TĪRA!
M. Ramane

MĀCĪBU BRAUCIENS

Kursant Kalniņ! Kursant Lejiņ! Kā ar teoriju? Esat apguvuši? Brīnišķīgi, nāciet pie mašīnas! Kas tas ir? Pareizi — stūre. Ar to stūrē, jā. Un tas ir motors. Jā, jā, tas pats, kas virza šo kastī uz priekšu. Bez motora mašīna nav mašīna, bet kļūs tā daba...

Tagad, biedri, sāksim praktisko iemaņu apgušanu. Baidāties? Es arī baidos, tomēr braukšu. Lejiņ — kravas kastē! Kalniņ — pie stūres! Iedarbināsim, tā, ieslēdzam pirmo ātru... Ei, kāpēc jūs ieslēdzāt atpakaļgājēju? Mūrim tik un tā cauri neizbrauksim. Ak, izbraucāt? Brīnums. Simt trīsdesmit seši kursanti brauca te atpakaļgājienā un nekā, bet jūs... Apsveicu, dienās no jums iznāks pirmklasīgs šoferis. Protams, ja vēl būsiet dzīvs. Novāciet ķieģeļus un slēdziet pirmajā ātrumā! Braucam...

Kas tur priekšā par krustojumu? Pareizi, T-veida krustojums. Grieciet pa kreisi, pa kreis... Zēligais

tētīt! Varbūt jūs uzskatāt, ka stabi spēj palēkties sāpus? Jā, es teicu pa kreisi, bet jūs... Jūs tā arī darijāt? Kas jums ir uz pleciem — galva vai tukšs spainis? Ak jums ir pat iegarenās smadzenes? Tas ir jauki. Tātad domāt vajag. Ja es saku «Pa kreisi!», tas nozīmē — pa labi... Nekas, nekā... Iemetiet stabu kravas kastē, būs malķa. Braucam!

Kursant Kalniņ, kāpēc jūs apstājāties? Nezināt? Nu vai zināt, es nevaru zināt, domāt un vēl stūrēt jūsu vietā... Lejiņ, kur jūs rāvēt šo dāmu? Vai tiešām pat mācību braucienā jūs nespējat iztikt bez sievietēm? Neesat viņu lūdzis? Nestāstiet pasakas, Lejiņ, jums pat ausis kust! Viņa taču sēž jums klēpi... No gaisa šādas skaistules nekrit. Ši nokrita? Kursant Lejiņ, es aizliedzu jums runāt nepatiesību! Un ar jums, skaistulīt, es vispār nerunāju, lūk, tā! Jūs esat pārdevēja? Ha-ha. Jāsmejas! Sēdēt klēpi vīrietim, turklāt pilsētas centrā, nedrīkst

pat pārdevējas. Kursant Lejiņ, pavēlu nolikt viņu tur, kur pagēmāt... Ko? Kāds tabakas kiosks? Es nekāda tabakas kioska... Zemi rīteņiem? Kas par muļķīgām iedomām celt kioskus ielas vidū! Te vairs nav braucamā daļa, bet ietve? Pilsonit, neuztraucieties, neuztraucieties, kad jums sāka! Bet es jums vēlreiz... Bet es... Nē, nav man it nekāda papīra, jā. Jums gaisa galva, numuru atcerēsities tāpat... Paklausieties, Kalniņ, man pietiek! Lai es jūs vairs pie stūres neredzētu! Marš kravas kastē! Lejiņ, veicīgāk kabīnē! Tēti! Hallo, kāpēc tieši man uzkritusi šī nelaime jūs mācīt!... Tā taču nav lidmašīna, bet vecs kravas automobilis. Grieciet, lai no jums pāri paliek tikai slāpjs uz bruģa? Nē, nē, vienalga pieturiet, es aizkriešu sarunāt vietu kapsētā. Bremzējiet! Bremzējiet taču! Tā nav bremze, tas ir gāzes pe... Turas, viri!...

Kursant Lejiņ! Vai jūs mani tiešuprāt gribat ievest nelaimē? Neesat spējīgs? Bet braukt tieši skatlogā spējat? Kas tagad novāks no motora pārvalka to sievieti vešīnu? Puškins? Nē, es ne, es negribu, lai veikālvēdis saplōsa mani gabalos... Brauksim tāpat? Kur jūs esat redzējis mācību mašīnas krūsturos un biksītēs? Vējš nopūtīs? Nu, lai notiek, spiediet pedāli līdz griestiem! Skaties, nopūta gan!

Nu, veicīgāk! Pa labi... Pa labi! Pa labi taču! Sasodīts, Lejiņ, vai jums šai mājā dzīvo kāds pažiņa? Nē, man šķita, ka jūs gribāt iebraukt dzīvoklī. Kāpēc telpā jūs jau esat iebraucis.

Svilpj? Kas svilpj? Es nedzirdu un jums arī neiesaku... Uzskatiet, ka jums ir komplikācijas pēc gripas. Tā, atpakaļgājienā — un tagad pa pederi!... Milcīns ir motocikls? Zēligais tētīt, ar tādiem kursantiem pat no autoinspektora neaizbēgsi... Labdien, biedri inspektor, labdien! Kā veselība, kā sieva, kā bērni? Neesat precējies?... Ko? Ak tā... Piedodiet, biedri inspektor, visi tur kādreiz būsim... Nē, ko jūs, vai tā ir mūkšana? Kursants, nevēl, apjuka un bremzes vietā... Jā, jā, rēķinu varat piesūlīt darba vietai...

Brauc, Lejiņ, brauc, lai jods tevī sasper! Taisni, taisni, taisni... Taisni vairs nav kur braukt? Vienalga brauc! Stabs? Sikums, brauc sta... Paldies dievam! Vismaz mēnesi no jums, briesmoniņiem, atpūtišos...

Uz redzēšanos, kursanti!

ZANIS EZĪTS

SPURAINAS DOMAS

«Režisorei izdevās pievērst sev skatītāju uzmanību.»

«Šī autore mums visiem ir ļoti mīļa, tāpēc arī kinematografisti mēdz viņai tik bieži piekristies.»

«Lepojos, ka bija izdevība redzēt un dzirdēt šī dzejnieka runas.»

«Bija priekšnesumi skolēnu bērnu kolektīva izpildījumā.»

«Klubā šodien ir vakars.»

«Gleznaio ainavu izdaiļo iecirkņa laudis.»

«Iereibušais šoferis uzskrēja stābam un apgāza automašīnu.»

«Viņam ir izkrituši mati un nosirmojusi galva.»

«Medicīnas darbinieki polē pret stinguma krampjiem darba vietās.»

«Ārsti, sākot ar 20 gadu vecumu, izsniedz rajona iedzīvotājiem medicīniski-profilaktisko apskāšu grāmatīņu.»

«Viņa mūžā neaizmirstami bija tie brīži, kad nodibināja ģimeni un aizgāja pelnītā atpūtā.»

Norakstījis G. DAJĀ

— TA NU GAN PIEGRUZOJUSI IELASI

— TUR VEIDOJAS JAUNS KULTŪRAS SLĀNĪS

O. Bērziņš

IZGLĪTĪBAS AUGĻI

Sabiedrības «Kurlsville dynamics»
viceprezidentam, Kurlsvilā, Kalifornijā.

Dārgais ser!

Rakstu Jums sakarā ar eventuālo iespēju sadarboties ar Jūsu firmu. Man ir zinātņu bakalaura grāds, ko piešķīra Kalifornijas universitāte, kā arī doktora grāds par darbu fizikas problēmu jomā Kalifornijas Tehnoloģijas institūtā.

Esmu strādājis firmā «Hurrington chemicle company» par zinātniskās pētniecības nodaļas priekšnieku un nodarbojies ar pētījumiem kodola termiskajā fizikā, lāzera stara refrakcijā, starp citu, pētīju arī problēmu, kā izmantot elektronu skaitļojamās mašīnas smagā ūdens iegūšanai.

Mūsu nodaļā izdarītos atklājumus izmantoja praksē, bet vienu svarīgu izgudrojumu hidrauliskās nozarē tagad izmanto visas ASV naftas sabiedrības.

Sakarā ar to, ka pasliktinājās ekonomiskā konjunktūra, «Hurrington company» nolēma likvidēt racionalizācijas un zinātnisko pētījumu nodaļu. Tieši šī iemesla dēļ pašlaik esmu brīvs un varu stāties darba jebkurā brīdī.

Patiesi Jūsu
Edvards Keiss.

Godājamais mister Keis!

Diemžēl, esmu spiests Jums paziņot, ka pašlaik mūsu sabiedrībā nav tādu vakantu vietu, kas

varētu derēt cilvēkam ar tik augstu kvalifikāciju. Atklāti sakot, mēs uzskatām, ka Jūsu kvalifikācija ir pārāk augsta jebkuram amatam, ko mēs varētu Jums piedāvāt. Pateicos par uzmanību pret mūsu firmu un, ja nākotnē mēs atradīsim kaut ko Jums piemērotu, katrā ziņā Jūs informēsim.

Ar cieņu

Vesels Heisblads,
viceprezidents administratīvajos
jautājumos.

Firmas «Jassel international sistems»
kadru direktoram Bebrikmanā, Mičiganas štātā.

Dārgais ser!

Lūdzu pieņemt mani darbā jebkurā atbildīgā amatā. Man ir universitātes izglītība un kādu laiku esmu darbojies zinātnisku pētījumu jautājumos. Bieži vien mums rodas idejas, kas deva diezgan prāvu peļņu. Ar mieru sākt par minimālu algu, lai pierādītu, ka esmu noderīgs Jūsu firmai.

Patiesi Jūsu
Edvards Keiss.

Godājamais mister Keis!

Pateicamies par vēstuli, kas datēta ar š. g. 15. datumu. Diemžēl, pašlaik mums nav brīvu vietu personām ar universitātes izglītību. Atklāti

sakot, mēs visi šeit uzskatām, ka Jūs esat pārāk kvalificēts. Cilvēkam ar Jūsu pieredzi būtu daudz labāk strādāt sabiedrībā, kura spētu pilnīgi izmantot Jūsu talantus.

Pateicos par uzmanību.

Tukšijs Galvners,
kadru nodaļa.

«Gace and Waterman inc.», Zigrīdā,
Ilinoisā.

Dārgais ser!

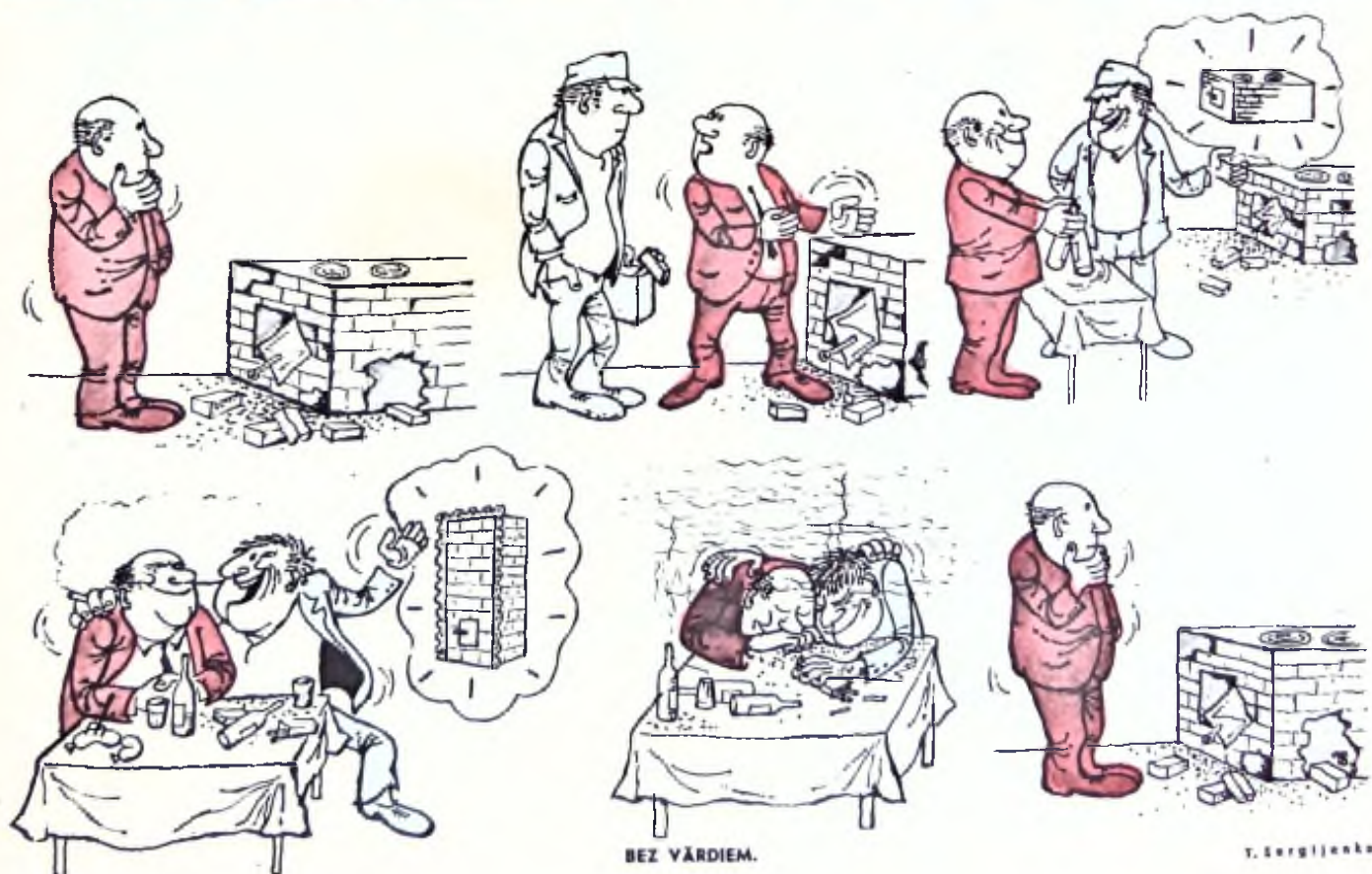
Es grib strādāt Jūsu kantorī. Varu darīt visu, ko Jums vajag. Tikai pasakiet — Keiss izdarīs. Man jau nekādas izglītības un pieredzes, bet esmu īsis spēka zars, tikai pašlaik atrodos ķībelē. Ar cilvēkiem satieku labi.

Ar sveicieniem
Edvards Keiss.

Godājamais mister Keis!

Jūs esat tieši tas cilvēks, kuru mēs meklējam. Mums vajadzīgs kravas mašīnas šoferis, un Jūsu kvalifikācija mums der. Darbu varat sākt pirmdien mūsu uzņēmumā Vestminsterā. Laipni lūdzam!

Karsons Pīters,
kadru nodaļa.

BEZ VĀRDIEM.

Kas Gan viss nenotiek pasaulē

Baltais nams ir ieteicis amerikāņu preseī nerunāt par ASV nepatīkamajām problēmām. Tāpēc periodiskais izdevums «Michigan Sunday Times» ailē, kas veltīta pagājušajam 1971. gadam publicēja šādu tekstu: «Pēc provizoriskiem datiem 196 miljoni amerikāņu nav izdarijuši

nevienu noziegumu... Dažās ārzemju biržās dolāru vērtību uzskata par valūtu... Vairāki mūsu policisti pagājušajā gadā neņēma kukulus, nepiedalījās laupīšanās un netirgojās ar narkotiskām vielām...»

Kāds Portugāles parlamenta deputāts šādi mēģināja pamatot Portugāles tiesības saglabāt savas kolonijas:

— Mēs atrodamies Āfrikā jau 500 gadus. Franci un angļi tur bija tikai 100 gadus. Lai izvēlētos no melnā kontinenta, viņiem vajadzēja 10 gadus. Tātad mums ir tiesības tur palikt vismaz vēl 50 gadus.

Latīņamerikas zemju laikrakstos leviotota šāda karikatūra: ASV prezidenta padomnieks ekonomiskās palīdzības jautājumos Rokfellers uzrunā viesmīli viesnīcā «Astoria»: «Lūdzu divas mīkstas novārītas olas! Bet ūdeni, kurā būs vārījušās olas, neizlejiet!

Es to novēlu kā ekonomisku palīdzību vāji attīstītajām zemēm...»

15 gadus vecu skolnieku grupa Spoldingā (Anglijā) 48 stundas bez pārtraukuma dziedāja kora dziesmas, pārspēdama līdzšinējo pasaules rekordu kora dziedāšanā par 3 stundām. Dziedāšanas laikā čempioni norīja 5 paciņas uzmundrinošu tablešu.

1. janvārī, kad visa pasaule svinēja Jaungadu, liels plakāts pie Hixrovas (Anglijā) lidlauka vēstīja, ka aerodroma personālam pašreiz ir 1971. gada 32. decembris.

Madridē (Spānijā) kāds suņa īpašnieks, kura mīlulis bija pieradināts nest saimniekam avīzi no tuvējā kioska, saņēmis sodu par to, ka suns

vienreiz nav ievērojis satiksmes noteikumus. Protokolā policijas rīcība motivēta šādi: «Tas nav vienkāršs suns, bet ielu kustības dalībnieks un tāpēc tam jāievēro satiksmes noteikumi.»

Kleifolizā (ASV) kāda sieviete tiesā pieprasīja šķirt viņas laulību, jo

vīrs, liekot pamatakmeni savai jaunajai mājai, līcis iemūrēt arī visu savu bijušo draudzeņu fotogrāfijas. Tiesnešs noraidīja sievas prasību, motivējot savu rīcību šādi:

— Iemūrējot bijušo draudzeņu fotogrāfijas, jūs vīrs gribēja pārvilkt svītru savai pagātnei.

Par amatieru sporta noteikumu neievērošanu angļu peldētāju Džimu Hjūzu diskvalificēja 1907. gadā. Ta-

gad šis sods ir atcelts. Slavenais sportists miris pirms 12 gadiem.

— Ko! Jau atkal! — iesaucās Glazgovas (Škotijā) dzimtsarakstu nodaļas ierēdnis. — Es esmu jūs ļautājis jau trīs reizes...

Līgavainis paskaidroja:

— Šoreiz tā ir manas bijušās sievas māsa. Ar to izskaidrojama lielā līdzība.

Belmontā (Nevadā — ASV) notika sacensības mēlošanā. Uzvarētāja balvu saņēma Pats Pleikss. Viņš žūrijai teica:

— Manā dzimtajā ciemā maksīg-rēšana pagājušajā mēnesī bija tik neveiksmīga, ka pat lielākie melji nekā nebija noķēruši.

Itālijā pie kāda ciema paziņojumu dēļa bija piesprausts plakāts ar šādu tekstu: «Mutes un nagu sērgas dēļ ciema vecākais iedzīvotājus pagaidām nepieņem.»

Angļu aktieris Pasmans ir 110 kg smags. Reiz kādā lugā viņam bija jātēlo mirušais. Kad 4 vīri stiepa viņu projām no skatuves, viņi tā mocījās,

ka skatītāji sāka skaļi smieties. Tad «nelaiķis» piecēlās sēdus un iesaucās: — Kā jums nav kauna smieties par mirušo!

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Pagājušā gada 22. numurā DADZIS bēdējās, ka Preiļu iedzīvotājiem bieži trūkst svaigu dārzeņu.

Preiļu rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Lazurenko paskaidro, ka kolhoza «Uzvara» priekšsēdētājs Poplavskis, kas nav pildījis saistības par dārzeņu piegādi, esot saņēmis partijas sodu. Lai novērstu trūkumus, dārzeņkopības brigadieris pēdējā laikā beidzis kvalifikācijas celšanas kursu, kolhozā siltumnīcas pašreiz tiek remontētas un rekonstruētas.

23. numurā DADZIS rakstīja par Rīgas 4. autokombināta kadru daļas vadītāju Bodaļevu, kas rupji apspiež kritiku.

Autotransporta ražošanas pārvaldes priekšnieks b. Gaževovs atbild, ka Bodaļevam izteikts brīdinājums un norādīts turpmāk būt savaldīgākam, iejutīgākam un korektākam.

24. numurā DADZIS ziņēja, vai Daugavpils rajona kolhozā «Nākotne» beidzot uzstādīs automātisko benzīna pildīšanas automātu, kas saņemts no «Lauktechnikas» jau vairāk nekā pirms gada.

Kā izriet no Daugavpils rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka Golubeva atbildes, benzīna pildīšanas automāts tikšot uzstādīts 1972. gadā kolhoza nultas bāzes rekonstrukcijas laikā.

Šo gada 1. numurā DADZIM bija uznākusi patīka klejot pa Siguldu. Šajā sakarībā viņš izteica vēlējumu, lai Siguldu veltītu prospektu ar uzrakstiem krievu valodā izdotu vēlreiz.

Izdevniecības «Liesma» Kalendāru un sporta literatūras redakcijas vadītājs b. Vilemsons dara zināmu, ka atkārtots un papildināts prospekts «Sigulda» krievu valodā esot iekļauts redakcijas izlases tematiskajā plānā.

— Tā gan ir neveiksme! Tagad atrast tēvoča pasiēptos dolārus!

K. Persters, «Sveiciens», Vārdava

ĀRZEMJU HUMORS

BOHEMIA • EPOCA
ICI PARIS • DER MORGEN
NEW YORKER • POURQUOI PAS!
PUNCH

— Tas nekaunīgais tips ir slēpis savā dzīvoklī jaunu sievieti!

— Tagad, meitenes, jūs varat nesmaidīt!

— Un tagad visi reizē: «Klu-u-sa nākts...»!

— Vai tiešām būs jāizsauc ārsts tikai tāpēc, ka tu esi norijis mušiņu!

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

— Atkal esi pazaudējis ķiveri!

— Ser, jūsu sieva. Vai esat sagatavojušies dialogam ar viņu!

— Kad tu, dēls, vēl biji mazs, tu vienmēr teici, ka aizbēgīot no mājām. Kāpēc esi grozījis savu nodomu!

Bez vārdiem.

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЗИС»
[«Чертополози»]

Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
Nr. 4 (364) 1977

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Limane (alb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (maksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs LKP CK Laikrakstu un žurnālu izdevniecība. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: Rīgā, Vēlnu ielā 2. Tālrūni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 22-18-28. Iespēsts Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vienības gatvē 11. Materiāli nodoti salikšanai 1972. gada 18. janvārī. Parakstīts iespiešanai 1972. gada 3. februārī. JT 00007. Pas. Nr. 653. Papīra formāts 70×108/8. 3,68 izd. loksnes; 2,8 uzsk. iespiedl. Metiens 83.000. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

ASV prese gaida, kā noskaidros
publiski Pentagona un Bata pame-
šā dokumenti.
Latvian: 1988

77129
Maksā 20 kap.

TĒVOČA SEMA NAKTS MURGI.

— Nē, ser, avīzēs nekādu jaunu «bumbu» nav. To jūs būsiet nosapņojis.